

MARK LAWRENCE
ÎMPĂRATUL
SPINILOR

Traducere din limba engleză de
MIHAELA IONCELESCU

NEMIRA

POVEȘTEA PÂNĂ ÎN PREZENT

Pentru aceia dintre voi care ați fost nevoiți să așteptați un an până la apariția acestei cărți, iată un rezumat al primelor două cărți, ca să vă reîmprospătez memoria. Voi prezenta aici doar ceea ce are însemnătate pentru povestea ce va urma.

- i) Mama lui Jorg și fratele său, William, au fost uciși pe când Jorg avea nouă ani: ascuns în spinii de care era atârnat, el a văzut tot ceea ce s-a întâmplat. Asasinii fuseseră trimiși de către unchiul său.
- ii) Tatăl lui Jorg, Olidan, nu este un om prietenos. Când Jorg avea șase ani, i-a omorât câinele, iar când avea paisprezece ani, l-a înjunghiat în piept.
- iii) Tatăl lui Jorg stăpânește în continuare în Ancrath. El este înșurat cu Sareth acum. Sora lui Sareth, Katherine, este mătușa vitregă a lui Jorg și are un fel de obsesie pentru el.
- iv) Din greșeală (dar nu total nevinovat), Jorg și-a omorât frățiorul vitreg, Degran.
- v) Un bărbat pe nume Luntar a ascuns într-o cutie amintirea lui Jorg despre acest incident. Jorg și-a recuperat amintirea.
- vi) Mai mulți indivizi cu puteri magice operează în spatele numeroaselor tronuri ale Imperiului Fărămițat, rivalizând între ei și manipulând cursul evenimentelor în scopul de a-și asigura un control total.
- vii) L-am lăsat pe Jorg pe tronul unchiului său, în Renar. Prinții din Arrow zac morți, armata lor e spulberată, iar cele șase națiuni adunate sub stăpânirea lui Orrin sunt numai bune de cucerit.

- viii) Ne-am despărțit de Jorg a doua zi după nunta cu regina Miana, în vârstă de doisprezece ani.
- ix) Jorg și-a trimis oamenii să îl recupereze din munți pe Coddin, cancelarul său grav rănit.
- x) Jurnalul lui Katherine a fost găsit printre ruinele Bântuitului – nu știm dacă ea a supraviețuit acolo unde convoiul ei de bagaje s-a pierdut.
- xi) Kent cel Roșu s-a pârjolit rău în bătălie.
- xii) Jorg a descoperit că fantomele Constructorilor se aflau în rețeaua de mașinărie pe o care o lăsaseră în urma lor.
- xiii) Jorg a aflat de la una dintre aceste fantome, Fexler Brews, că ceea ce el numește magie există datorită savanților Constructori. Aceștia au schimbat felul în care funcționează lumea, făcând astfel posibil ca voința unei persoane să influențeze în mod nemijlocit materia și energia.
- xiv) Arma pe care Jorg a folosit-o ca să încheie asediul asupra Bântuitului era cea cu care se omorâse Fexler Brews.
- xv) Puterile asupra necromanției și focului au fost alungate din Jorg tocmai când erau pe cale să îl distrugă, spre sfârșitul luptei pentru Bântuitul.
- xvi) Regele Mort este un personaj puternic care îi urmărește, din tărâmurile moarte, pe cei vii. El a manifestat un interes deosebit pentru Jorg.
- xvii) Chella, o necromantă, a devenit agent al Regelui Mort.
- xviii) La fiecare patru ani, conducătorii celor o sută de fărâme ale imperiului organizează o Adunare în capitala Vyene – o perioadă de armistițiu în timpul căreia aceștia votează noul împărat. În cei o sută de ani de la moartea ultimului administrator, niciun candidat nu a reușit să-și asigure majoritatea necesară.
- xix) În povestea retrospectivă „Cu patru ani în urmă“, l-am lăsat pe Jorg la castelul bunicului său de pe Coasta Calului. Matematicianul Qalasaki a fugit după ce n-a reușit să îi otrăvească pe nobili. Fantoma-constructor Fexler i-a dat lui Jorg inelul vizionar, care îi oferă imagini interactive asupra lumii, din satelit sau din alte resurse optice.

PROLOG

Kai ședea în fața vechii stânci, un bolovan singuratic și colțuros, ridicat încă de pe vremea când oamenii nu știau nimic altceva în afară de lemn, piatră și vânătoare. Sau poate că știau mai mult decât atât, pentru că au așezat vechea stâncă într-un loc cu vizibilitate bună. Un loc în care vălurile se subțiau și se ridicau, iar tainele puteau fi aflate ori împărțite. Un loc în care cerurile erau mai coborâte, în așa fel încât jurații cerului le puteau atinge mai ușor.

Oamenii locului i-au spus aceluia promontoriu „Degetul“, ceea ce lui Kai i se părea nimerit, deși anost. Iar dacă asta era un deget, atunci vechea stâncă era înfiptă într-o încheietură. Aici, degetul se întindea pe o rază de șaptezeci de metri, iar de la margini cobora o distanță similară spre mlaștini, prin mai multe trecători abrupte și stâncoase.

Kai inspiră adânc, lăsând aerul rece să-i umple plămâni și umezeala să-l năpădească, apoi își domoli bătăile inimii și ascultă vocea gravă și tristă a bătrânei stânci, care se auzea îndepărtat, precum amintirea unui sunet. Vederea i se ridică deasupra cu doar o șoaptă de durere. Punctul de percepție al lui Kai săltă înspre cer, lăsându-i corpul lângă monolit. Privea acum din valea luminoasă croită între doi nori plutitori, văzându-se pe el însuși ca pe un punct deasupra Degetului, iar promontoriul, ca pe o țepușă de uscat ce ajungea până în întinderea mării Reed.

De la înălțimea asta, râul Rill apărea ca o panglică de argint șerpuiind spre Lacul de Sticlă.

Kai zbură și mai sus. Pământul rămânea în urmă, devenind tot mai abstract, cu fiecare bătaie a aripilor lui plăsmuite din gând. Ceața se răsuci, iar norii îl cuprinseseră din nou în îmbrățișarea lor rece.

Așa arată moartea? Un alb infinit și rece, în vecii vecilor amin?

Kai se împotrivi norilor și găsi din nou soarele.

Jurații cerului se puteau pierde foarte ușor în imensitatea cerurilor. Cei mai mulți așa păteau, lăsându-și corpul să moară și bântuind întinderile pustii de deasupra. Un sâmbure de egoism îl ținea pe Kai legat de viață. Se cunoștea mult prea bine ca să nu recunoască. Un vechi firicel de lăcomie, neputința de a renunța. Niște slăbiciuni, poate, însă în cazul de față un avantaj care avea să-l păstreze nevătămat.

Zbură deasupra scipirii delicate a norilor, croindu-și drum printre turlle și turnulețele lor. Un seris sparse perna de alabastru, fantomatic până și pentru ochiul minții lui Kai, o formă sinuoasă ce apărea și dispărea, lungă de treizeci de metri și mai subțire decât un om. Kai îl chemă la el. Norul-șarpe se încolăci în jurul lui însuși, desenând cercuri leneșe pe măsură ce se apropia.

– Prieten vechi! îl salută Kai.

Peste o sută de seriși mișunau printre norii înfuriați atunci când sosiseră furtunile ce aduseseră potopul, însă fiecare seris știa tot ceea ce știau toți ceilalți seriși, așa încât în mintea lui Kai nu era decât unul singur. Poate că serișii erau urme ale juraților cerului care uitaseră de sine, uitaseră totul și ajunseseră să danseze printre nori. Sau poate că fuseseră astfel dintotdeauna, fără să aibă nevoie de naștere, fără să cunoască moartea.

Serisul îl fixă pe Kai cu strălucirile albastre și reci din găvanele ochilor. Simți în minte răceala atingerii lui, înceată și curioasă.

– Tot femeia?

– Întotdeauna femeia.

Kai privi lumina din nori; nori arhitecturali, pregătiți să prindă formă din mâna lui Dumnezeu, gata să devină catedrale,

turnuri, monștri... Îl amuza încredințarea serisulului că el aducea mereu aceeași față la Deget.

Poate serișii cred că nu există decât un bărbat, o femeie și o mulțime de corpuri.

Serisul se mișcă în spirale în jurul lui Kai, ca și cum el ar fi fost acolo în persoană, înfășurându-l.

– Vrei o umbră?

Kai zâmbi. Serisul își închipuia dragostea umană ca pe niște nori care se adună, uneori frecându-se unii de alții, alteori crescând ca o furtună, iar câteodată, pierduți unul în altul – aruncând o singură umbră.

– Da, vreau o umbră.

Kai rămase surprins de fierbințeala din glasul lui. Voia ceea ce serisul avea. Nu doar o tăvăleală în iarbă. Nu de data asta.

– Fă-o, se auzi vocea serisului de sub pielea lui, deși o lăsase departe, sub el.

– Să fac să se întâmple? Nu-i chiar așa de ușor.

– Nu vrei?

Serisul se încreți. Kai știa că asta era râsul lui.

– Oh, dar vreau.

Nu trebuie decât ca ea să intre în cameră și am și luat foc. Mirosul ei! Închid ochii și sunt în Grădinile Bethda.

– Vine furtuna.

Tristețea coloră vocea serisului. Kai era derutat. Nu văzuse niciun semn că se apropia furtuna.

– Se ridică, făcu serisul.

– Morții? Întrebă Kai și teama de demult îl cuprinsese.

– Mai rău.

Două cuvinte, prea multe înțelesuri.

– Moroi?

Kai își aținti privirea, nu vedea nimic. *Moroi vin doar pe întuneric.*

– Se ridică, spuse serisul.

– Câți?

Să nu fie toți șapte. Te rog.

– Mulți. Ca ploaia.

Reserisul plecă. Ceța din care își țesuse corpul se risipi. Kai nu mai văzuse niciodată un seris care să dispară așa.

– Fă o umbră.

Vocea îi rămase suspendată în aer.

Vederea lui Kai se îndreptă spre pământ. Plonjă lângă Deget. Sula ședea chiar pe vârful lui, un punct alb ce creștea cu repezițiune. Vederea se azvârlă înapoi în corp, destul de tare cât să-l facă să cadă în genunchi. Se culese de pe jos, rămase dezorientat o clipă, după care o luă la goană spre Sula. Ajunse la ea în mai puțin de un minut, încovoiat și respirând din greu.

– A trecut mult timp, se întoarse Sula spre el când se apropie. Am crezut că ai uitat de mine, Kai Summerson.

– Mă ierți, doamna mea? spuse el cu răsufierea tăiată și rânji, frumusețea ei alungându-i panica.

Totul părea o prostie acum. De acolo de sus nu văzuse nimic care să îl îngrijoreze.

Îmbufnarea Sulei se transformă într-un zâmbet, soarele îi luminează chipul și, pentru o clipă, Kai uită de avertismentul serisului. *Moroi umbra noaptea.* Îi luă mâinile, iar ea se apropie de el. Mirosea a flori. Moliciunea sânilor ei pe pieptul lui îi făcu inima s-o ia razna. O clipă, n-a văzut nimic altceva decât ochii și buzele ei. Rămase cu o mână împletită în mâna ei, iar cu cealaltă îi mângâie gâtul, simțindu-i căldura vibrantă.

– N-ar trebui să stai atât de aproape de margine, spuse el, cu toate că ea îi furase toată răsufierea.

La nici un metru în spatele ei, vârful Degetului se năruia în câteva zeci de metri de stânci, coborând brusc în mlaștinile de jur împrejur.

– Parc-ai fi tata, zise Sula înălțându-și capul și sprijinindu-se de el. Știi, chiar mi-a spus să nu vin cu tine astăzi. Kai Summerson asta nu e decât un coate-goale, așa a spus. Voia să stau zăvorâtă în Morltown câtă vreme își făcea el afacerile.

– Ce spui? zise Kai dând drumul mâinilor fetei. Mi-ai spus că a fost de acord.

Sula chicoti și zise cu o voce răgușită:

– „N-am să-i permit fiicei mele să umble brambura cu un căpitan de gardă.“

Apoi izbucni în râs, reluându-și glasul ei obișnuit.

– Știai că el e convins că ai o „reputație“?

Kai avea de bună seamă o reputație, iar un om precum Merik Wineland ar fi putut să-i provoace probleme mari.

– Uite ce e, Sula, mai bine o luăm din loc. S-ar putea să fim în pericol.

Liniile fine ale unei căutături încruntate tulburară sprâncenele desăvârșite ale Sulei.

– Pericol?

– Am avut un motiv ascuns pentru care te-am adus aici, a răspuns Kai.

Sula rânji într-un moment în care alte fete s-ar fi îmbujorat.

– Nu asta, ripostă Kai. În fine, și asta, însă am fost trimis să cercetez împrejurimile. Să observ mlaștina.

– M-am uitat eu de pe stânci câtă vreme ai fost plecat. Nu e nimic acolo!

Sula se întoarse cu spatele la el, arătând spre nemărginirea verde a smârcurilor. În clipa următoare o zări.

– Ce e aceea?

Ceța se ridica peste marea Reed. Se întindea în fufioare albe, răspândindu-se dinspre răsărit, cu irizații sângerii aruncate de soarele de la apus.

– Se apropie.

Kai se străduia să vorbească. Își recăpătă vocea și încercă să afișeze un zâmbet încrezător. Semăna mai degrabă cu o grimasă.

– Sula, trebuie să ne mișcăm repede. Trebuie să dau raportul la Fort Aral. O să te trec peste Înălțimile Mexten și am să te las la Stâncile Roșii. Vei fi în siguranță acolo. O căruță te va duce la Morltown.

Săgețile au zburat cu un șuierat, de parcă cineva sufla în lumânări, un șir de răsufări scurte și precipitate. Trei dintre ele s-au înfipt un pic mai jos de subsuoara dreaptă a Sulei. Erau trei săgeți

înguste și negre, contrastând puternic cu albul rochiei sale. Kai a simțit înțepătura în gât, asemenea mușcăturii unui tăun.

Strigoiile mlaștinilor năvăleau spre vârful Degetului, cenușii și asemănători unor păianjeni, iuți și tăcuți. Kai smulse sabia scurtă din teacă. Părea mai grea ca plumbul. Degetele îi erau deja cuprinse de amorțeală, iar sabia îi căzu din mâna neajutorată.

Furtuna se apropie.

1

Am dat greș cu fratele meu. Am atârnat acolo în spini și l-am lăsat să moară, iar din noaptea aceea, totul a mers prost în lume. Am dat greș cu el și, cu toate că de atunci am lăsat mai mulți frați să moară, această primă durere nu s-a mai domolit. Ce am avut bun în mine atârână și acum acolo, în spinii aceia. Viața poate smulge tot ce e viu într-un om, rupând câte o fâșie, lăsându-l fără nimic și copleșit de ani. Fiecare om are spinii săi, nu pe el, ci în el, adânc în el, precum oasele. Cicatricele măcăcinilor m-au însemnat – o caligrafie a violenței, un mesaj scris cu sânge, pentru care e nevoie de o viață întreagă ca să fie deslușit.

Garda Gilden sosește întotdeauna de ziua mea. Au venit la mine când am împlinit șaisprezece ani, au venit la tatăl și la unchiul meu în ziua în care am făcut doisprezece ani. Pe vremea aceea, călăream împreună cu frații și am văzut trupele gărzii îndreptându-se spre Ancrath, de-a lungul Marelui Drum de Vest. Când am împlinit opt ani, i-am văzut cu ochii mei, zăngănind printre porțile Castelului Înalt, călare pe armăsarii lor albi.

Will și cu mine i-am urmărit plini de uimire.

Astăzi, i-am privit cu Miana lângă mine. Regina Miana. Au intrat zornăind prin cu totul alte porți ale unui alt castel, însă efectul a fost aproape același, al unui val auriu. M-am întrebat dacă Bântuitul îi poate cuprinde pe toți.

– Căpitane Harran! am strigat apoi în jos. Mă bucur că ai venit. Vrei să bei o bere?

Am făcut semn înspre mesele lungi așezate în fața lui. Cerase să ni se aducă tronurile pe balcon ca să putem vedea sosirea lor.

Harran s-a învârtit în șa, strălucind în armura sa aurită. În urma lui, gărzile continuau să se reverse în curtea castelului. Erau cu sutele. Șapte plutoane a câte cincizeci de oameni, ca să fiu precis. Câte un pluton pentru fiecare dintre tărâmurile mele. Când au venit în urmă cu patru ani, am acceptat un singur pluton, iar Harran se afla la comanda lui atunci, la fel ca și astăzi.

– Mulțumirile mele, rege Jorg, strigă el, însă trebuie s-o luăm din loc înainte de prânz. Drumurile spre Vyene sunt mai proaste decât mă așteptam. Cu greu vom ajunge la Poartă până începe Adunarea.

– Mă îndoiesc că ai de gând să zorești un rege de la festivitățile de ziua lui doar pentru o Adunare. am sorbit eu din bere, ridicând apoi pocalul. Îmi proclam cel de-al douăzecilea an de viață, astăzi, știi doar.

Harran a ridicat din umeri în semn de regret și s-a întors să-și inspecteze trupele. Mai bine de două sute de soldați se îmbulziseră deja. Aș fi impresionat dacă ar reuși să înghesuie tot contingentul de trei sute cincizeci de oameni în lăuntru Bântuitului. Chiar și după extinderile făcute în timpul reconstrucției, curtea din față nu era ceea ce s-ar putea numi încăpătoare.

M-am aplecat spre Miana și mi-am pus mâna pe burta ei rotunjită.

– Se teme că votul va fi din nou blocat dacă nu voi merge și eu acolo.

Miana a zâmbit la vorbele mele. Ultimul vot care se apropiase cel mai mult de luarea unei decizii fusese la cea de-a doua Adunare – era puțin probabil ca cel de-al treizeci și treilea vot să ajungă mai aproape de alegerea unui împărat decât celelalte treizeci dinaintea lui.

Makin a intrat printre porți, în spatele coloanei de gardă, cu o duzină dintre cavalerii mei, care îl însoțiseră pe Harran prin

Ținuturile Înalte. O escortă pur simbolică, de vreme ce nimeni cu mintea întreagă și puțini cu mintea rătăcită ar îndrăzni să stea în calea trupelor Gărzii Gilden, cu atât mai puțin a celor șapte plutoane adunate laolaltă.

– Așadar, Miana, vezi bine de ce trebuie să te părăsesc, chiar dacă fiul meu este pe cale să-și croiască drumul în lume. L-am simțit lovind sub mâna mea, am adăugat, iar Miana s-a foit pe tronul ei. Nu prea pot refuza șapte plutoane.

– Unul dintre plutoanele acelea este pentru lordul Kennick, știi bine, a spus ea.

– Cine? am întrebat-o doar ca s-o necăjesc.

– Câteodată am impresia că-ți pare rău că i-ai dat lui Makin titlul de lord peste Kennick, spuse ea aruncându-mi una dintre privirile ei scurte și încruntate.

– Cred că și lui îi pare rău. Nu cred că a stat mai mult de o lună acolo în ultimii doi ani. A cerut să i se aducă în încăperile de aici mobila cea bună din conacul lordului.

Am rămas tăcuți, privind garda așezându-se în dispozitiv în spațiul îngust al curții. Disciplina membrilor ei putea face de rușine oricare alte trupe. Până și cavaleria Coastei Calului, a bu-nicului meu, părea o gloată dezlănătă pe lângă Garda Gilden. Odinioară, m-am minunat de calitatea gărzii care îl însoțea pe Orrin de Arrow, însă bărbații aceștia erau cu mult deasupra lor. Nu era unul care să nu strălucească în soare, nu era fir de praf ori zgârietură pe auriul armurilor lor. Ultimul împărat avusese bu-zunarele adânci, iar garda lui personală continua să-și afunde mâi-nile în ele, chiar și la două secole după moartea lui.

– Ar trebui să cobor.

M-am pregătit să mă ridic din jilt, însă n-am făcut-o. Îmi plăcea confortul. Cele trei săptămâni de călărie nu mă atrăgeau prea tare.

– Ar trebui, răspunse Miana ronțâind un ardei.

Gusturile ei au oscilat de la o extremă la alta în ultimele luni. În ultima vreme, s-a întors la aromele iuți ale pământurilor natale de pe Coasta Calului. Devenise o adevărată aventură să o săruți.

– Dar mai întâi să-ți dau cadoul.

Am ridicat o sprânceană și am bătut-o ușor pe burtă.

Respect: E gata copt micuțul?

Miana mi-a dat mâna la o parte și a făcut semn către un servitor ascuns în umbra sălii. Câteodată, mai semăna cu copilul care venise aici doar ca să găsească Bântuitul împresurat și osândit pieirii. La nici o lună înainte să împlinească cincisprezece ani, cea mai scundă dintre servitoare o depășea în înălțime, dar sarcina îi mai adăugase niște curbe, îi rotunjise sânii și îi adusesese puțină culoare în obraji.

Hamilar și-a făcut apariția aducând ceva într-o bucată de catifea, ceva lung și subțire, însă nu îndeajuns de lung ca să fie o sabie. Mi l-a întins cu o ușoară plecăciune. Fusese în slujba unchiului meu vreme de douăzeci de ani, dar nu mi-a aruncat nici măcar o căutătură urâtă de când am pus capăt vechiului său loc de muncă. Am smuls bucata de material.

- Un băț? Vai, draga mea, dar nu trebuia.

M-am uitat la el strângând din buze. Era un băț destul de arătos, trebuie să recunosc. Nu recunoșteam lemnul.

Hamilar a așezat bățul pe masa dintre tronurile noastre și a plecat.

- E un baston, a spus Miana. *Lignum Vitae*, dur și destul de greu ca să se scufunde în apă.

- Un băț care mă poate îneca...

A fluturat din mână, iar Hamilar s-a întors cu un ceaslov enorm din biblioteca mea, l-a ținut în față și l-a deschis la o pagină unde se afla un semn ivoriu.

- Se spune aici că lordul din Orlanth a câștigat dreptul ereditar de a purta acest baston oficial în cadrul Adunării.

Îmi arată cu degetul pasajul corespunzător.

Am luat bastonul cu mai mult interes acum. Parcă țineam în mână o bară de oțel. Ca Rege peste Ținuturile Înalte, Arrow, Belpan, Conaught, Normandy și Orlanth, ca să nu mai spun ca stăpân peste Kennick, părea că acum căpătăsese privilegiul regal de a purta un băț de lemn acolo unde toți ceilalți veneau neînarmați. Și grație micuței mele regine cu față de spiriduș și obraji

trandafirii, bățul acesta putea fi bastonul meu din lemn de esență tare, capabil să spargă capul unui om cu coif.

- Îți mulțumesc, am spus.

N-am fost eu niciodată genul afectuos ori sentimental, însă îmi plăcea să cred că ne înțelegeam îndeajuns de bine încât să știe când ceva îmi făcea plăcere.

Am încercat bastonul șfichiuind aerul, ceea ce m-a inspirat să mă ridic de pe tron.

- O să trec pe la Coddin când cobor.

Infirmierele lui Coddin se așteptau să vin. Ușa camerei lui era dată la perete, ferestrele larg deschise și bețele de mosc aprinse. În curând se făceau doi ani de când îl lovise săgeata, iar rana încă supura și se adâncea sub pansamentele doctorului.

- Jorg!

Mi-a făcut cu mâna din patul așezat lângă fereastră, ridicat în capul oaselor ca să poată vedea și el sosirea gărzii.

- Coddin, i-am răspuns, iar vechiul sentiment de vină nedeslușită m-a învăluit din nou.

- Ți-ai luat rămas-bun de la ea?

- De la Miana? Bineînțeles. Mă rog...

- Va da naștere copilului tău, Jorg. De una singură. În timp ce tu vei fi pe drum, călare.

- Nu se poate spune că va fi singură. Are nenumărate servitoare și doamne de companie. Să fiu al naibii dacă le știu numele sau le recunosc pe jumătate dintre ele. Parcă în fiecare zi vine una nouă.

- Și tu ai luat parte la asta, Jorg. Își va da seama că nu ești aici atunci când va veni sorocul și îi va fi mai greu. Ar trebui măcar să îți iei rămas-bun așa cum se cuvine.

Doar Coddin îmi putea face morală în felul acesta.

- I-am spus... mulțumesc, am mormăit eu, apoi am răsucit bățul în fața ochilor lui. Un cadou.

- După ce termini aici, du-te înapoi sus. Spune ce trebuie.

Am înclinat capul în semn că poate o s-o fac. Pentru el, părea că e de ajuns.